

Una altra teoria sobre l'origen del Tarot és la tradició que l'atribueix a la Càbala, un corrent de pensament jueu que va sorgir al Sud de França i a Espanya al segle XII. La Càbala representa un intent radical de descriure el misteri del món com a reflex del misteri diví, tot incorporant elements gnòstics i pitagòrics, però s'inscriu de ple al marc de la tradició talmúdica. Càbala significa literalment "tradició".

Però aquesta teoria, que hem deixat expressament per al final d'aquesta exposició, serà ampliada i comentada quan parlem, a la segona part d'aquest escrit, de l'Arbre de la Vida.

No hem parlat, fins ara, de dades concretes sinó més aviat de la adaptació del Tarot a diferents ideologies religioses o sectàries que ens poden començar a il·luminar per arribar al coneixement del Tarot i en conseqüència, de nosaltres mateixos, dels altres, i de mica en mica, ens pot ensenyar a avançar pel camí cap a un autèntic coneixement.

No hem parlat de noms, perquè no els considerem importants. Són les idees que compten. Així, no han aparegut per aquí els grans màgics i erudits de l'ocultisme, els filòsofs, els pensadors, més que d'esquitllada. Ara farem, perquè no s'enfadin, un breu resum històric a la manera racional. Dades per a l'història. L'Albert Cousté ens ajuda.

Any 1120. Huei-Song, Emperador de la Xina encarrega unes cartes de joc per a distreure l'oci de les seves dones. El joc, es deia "Mil vegades deu mil", i va ésser inventat per un oficial de la cort i constava de trenta peces de marfil dividides en tres sèries de 9 i tres trumfos. Algunes de les cartes estaven relacionades amb el Cel, amb la Terra, amb l'Home i amb nocions abstractes com la Sort, i els deures cívics. "El joc era un microcosmos, un alfabet d'emblemes capaç de cobrir l'Univers.

Any 1240. El Sínode de Worcester prohibeix als clerigues, el "deshonest joc del Rei i de la Reina", frase que es pot referir als escacs, a les cartes o a alguna altra moda frívola no tan innocent. Segons Wirth, per aquella època, Ramón Llull (1235-1315) ja havia conegut els 22 Arcans.

Any 1299. Un manuscrit sienes comenta l'existència dels "naibis". Sembla ser la referència al món occidental més antiga sobre el joc de cartes.

Any 1332. Alfons XI, el Justicier, recomana als seus cavallers que s'abstinguin dels jocs de cartes.

Anys 1310 a 1377. Es troben diverses referències a les cartes per Alemanya, propagades pels soldats del efimer Enric VII de Luxemburg. Al 1329, el bisbe de Würzburg signa una prohibició, tot condemnant aquests entreteniments. El "joc de les pàgines i figures" és reprovat en monestirs italians.

Any 1377. Un tal pare Johannes del qual no se'n té filiació, signa un informe en el qual explica que un "cert joc, dit de naips, ha aparegut entre nosaltres aquest any. Aquest joc descriu perfectament l'estat actual del món. Però, quan, on i qui ha enginyat aquest joc? És una cosa que ignoro completament... "Més endavant cita 6 tipus de jocs, un d'ells de 78 cartes.

Any 1392. Apareix el més antic Tarot que es conserva, i que va ser pintat per un tal Gringonneur, segons indica una factura de Carles VI de França. És evident que no són originals sinó una còpia d'altres més antics, però ofereixen la totalitat dels 78 arcanos per primera vegada.

Any 1393. El moralista Morelli, italià, recomana els naibis com a instructius i profitosos, per a la educació dels nens.

Any 1398. Primeres referències a l'arribada dels gitanos a Bohèmia, per estendre's per

Suïssa i Itàlia en els següents 20 anys, tot arribant a Espanya pel 1347. Sembla que no van ser ells els portadors del Tarot però sí que poden ser els descobridors de les seves propietats cartomàntiques.

Any 1415 ó 1430. Filippo Maria Visconti, duc de Milà, paga 1500 peces d'or per un joc de cartes il·luminat a mà. És el més antic joc italià que es coneix.

Any 1419. Mort el teòric Francesco Fibbia, possible inventor de les cartes de joc.

Any 1545. Un tractat anònim diu "Les espases recorden la mort d'aquells que desesperen amb el joc. Els bastons, indiquen el càstig que mereixen els qui trampegen. Els ors mostren l'aliment del joc, i les copes, per fi, el beuratge amb què s'apaguen les ires i disputes dels jugadors".

El "Tarot de Marsella" va ser dissenyat per un il·lustrador marsellès anomenat Fautrier, modificat posteriorment només en petits detalls. Hi ha d'altres Tarots que li fan la competència però no els anomenarem aquí.

I no parlarem doncs d'Hermes Trismegistro, el mític autor del llibre de Thot, ni de Etteilla, ni de tants i tants erudits que han fet estudis sobre el Tarot. Ni parlarem dels maçons, dels Rosacreus, d'altres ocultistes, ni de Jung. Aniran sortint, aquests i altres, més endavant, en estudiar les relacions del Tarot amb altres disciplines màntiques, religioses o fins i tot polítiques.

Deixam la història del Tarot aquí. Hi anirem tornant quan faci falta.

XIIè. CICLE DE TEATRE DE GRANOLLERS

Quan el cicle de teatre d'aquest any ja està esgotant la seva programació, ja tan sols queden per veure "Les alegres casades de Windsor" i el "Teatre eqüestre i musical", es pot fer un balanç general, una crítica des d'una perspectiva d'espectador.

Realment, sembla que la gent del T.A.C. no s'hagi trencat massa el cap alhora d'escollir les obres que s'havien de representar en aquest XIIè. cicle. De la primera obra no cal parlar-ne, la gent en surt un pèl aburrida. Després ve el plat fort "La fura dels Baus", la idea és bona i l'escenari sembla d'allò més adient, encara que un cop començat l'espectacle l'espai es gira en contra i la part estètica del local perd importància i ens adonem que, com els mateixos de la Fura ens diuen més tard, ens perdem la meitat d'accions repartides entre el pati i l'interior.

A part de la Fura, no podem negar que hi hagin hagut coses bones, Vitore i Gina, l'Obit i suposem després de veure un assaig general, que "Les alegres casades de Windsor" també ho seran.

El que nosaltres considerem irreverent, és que s'ofereixi al públic una obra com la que presenten el grup de teatre "El Borne". Obres com aquestes són les que desprestigien el cicle. Així doncs el que creiem és que es tindria de portar teatre de més qualitat i una programació molt més coherent.

Fe d'errates:

Fe de erratas:

Lamentamos profundamente que en el último número se omitiera el nombre de Luis Guizarro del cual son las fotos de RUPIT en Foto GAS. GRACIAS.

.....
 En.....
 nascut el....., amb domicili a.....
 carrer.....nº....., se subscriu
 la revista GAZ, a partir del nº.....

Signatura:

Preu de la subscripció: 8 números, 500 pessetes.

Aquesta butlleta la podeu trametre a: Revista Gaz. Patronat
 de cultura c/Torras i Bages nº 15 GRANOLLERS